

<C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Beletria\Junkova Lydie\Rusalka v rece.pdb>

PDB Name: Lydie Junková-Rusalka v řece

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Lydie Junková-Rusalka v řece

Takový pocit Viktor Gall ještě nezažil: díval se na to mrtvé tělo, nebylo zdaleka první, s kterým se za pět let u kriminálky setkal, ale tentokrát vyhlížela smrt pokojně, téměř romanticky. Zavřené oči, dlouhé vlasy ovíjející hlavu a hrdlo, spící rusalka... Ranní šero pozvolna, neochotně propouštělo obrysy okolních věcí, úzkou lávku nad vodou, vetché zábradlí, kůl, který utonulou zachytil. Zblízka měla promodralý obličej, odřenou bradu a čelo. "Nějaké stopy?" zeptal se.

"Kdepak!" odvětil podporučík Křížek. "Než jsme dorazili, stačili to tu rozdupat. Ale všichni se rychle vytratil, takže svědky zatím nemáme, poručíku."

"Příčinou smrti bylo udušení utopením bez známek násilí,"

četl druhý den kapitán Doubek z předloženého znaleckého posudku. "Povrchové odřeniny na čele, na hřbetě nosu a levé straně brady, jakož i povrchové oděrky kůže na hřbetech obou rukou byly způsobeny ještě zaživa..."

"Asi jak padala z toho vysokého břehu," mínil Křížek.

"Co víme o té utonulé?"

"Zatím málo: Dana Rajtová, dvaatřicet let. Dřív prodávala v knihkupectví, poslední tři roky byla doma s dětmi. Její manžel je technik, pracuje u nějaké menší firmy," referoval podporučík. "Úplně se z toho zhroutil. Sebevraždu naprosto vylučuje, neměla prý nejmenší důvod. O děti se teď stará jeho matka."

"Má představu, proč byla jeho manželka večer u té řeky?"

"Ani v nejmenším. Jde taky o to, jak se tam vůbec dostala!" zdůraznil Křížek. "Řidič linkového autobusu

tvrdí, že vezl to odpoledne jen hrstku stálých pasažérů. A jelikož do té vsi jezdí jen dvakrát denně, určitě by si prý někoho dalšího pamatoval, zvláště nějakou -"

"A co jiné spojení?" přerušil ho skoro nerudně Viktor Gall.

"Žádné neexistuje! A do města, kde Rajtovi bydlí, je to dobrých třicet kilometrů."

"Mohla jet autostopem," řekl kapitán Doubek.. "A řidič -"

"Jenomže to by ji spíš odvěkl do lesa, který je hned u silnice! A proč by ji pak táhnul na druhou stranu, až k řece, po úzké cestě, kam je odevšad vidět?" namítl Křížek.

"Byly na ní zajištěny nějaké stopy?" zeptal se Doubek.

"Četné stopy pneumatik, jenže povrch je kamenitý a tak nejsou dost zřetelné. Nedá se ani určit, jak jsou staré."

"Najdeme jiné," prohlásil urputně Viktor Gall.

Kapitán na něj pozorně pohlédl. "O tom nepochybuji," řekl.

Ovšem příliš nadějně ta záležitost zprvu nevyhlížela. Výpovědi známých a přátel včetně inženýrových spolupracovníků se vzácně shodovaly: Rajtovi žili v docela normálním manželství, o žádných vážnějších neshodách či dokonce konfliktech nikdo nevěděl, aspoň to tvrdili.

Pouze jediná osoba měla poněkud odlišný názor. "Dana si

zvykla na to, že se o všechno starám," řekla inženýrova matka. "A teď chtěla zas už mermomocí do práce. Chodila často pryč, že prý si shání nové zaměstnání. Přitom by ji byli v tom knihkupectví vzali rádi zpátky!"

"Jak to víte?" otázal se poručík Gall.

"Přece se nás to všech týkalo!" vyhnula se přímé odpovědi.

"Co tomu říkal váš syn?"

"Zdeněk? Tvrdil, na tom není nic špatného."

"A bylo?"

Otevřela ústa, ale potom jen pokrčila rameny. Ráda svou snachu neměla, její postoj vzbuzoval pochybnosti, ale přesto jim nabídla možný motiv. Byla to však planá verze; ani houževnatý, neúnavný Křížek z ní nic nevykřesal. "Navíc má inženýr Rajta pro inkriminovanou dobu naprosto nezvratné alibi. A že ten by si najal zabijáka, to už je jak z nějakého televizního krváku," odfrkl pohrdlivě. "Byl jsem také v té sousední vesnici. Tam ji údajně nikdo neznal, ale možná by mohl něco vědět nějaký místní pytlák."

Poručík se znovu vypravil na místo činu. Přívětivá jihočeská krajina nadarmo plývala svými půvaby.

Marně mu pospíchaly vstříc topolové aleje, lesklé hladiny rybníků, oblé zalesněné vršky: Viktor Gall byl soustředěný na pruh šedého asfaltu, který před ním neúnavně ubíhal k obzoru. Jel rychle: musel to místo vidět za denního světla. Na lávce seděl rybář, u kůlu byla přivázaná loďka. Po rusálce se slehla voda...

Poručík Gall se představil.

"To já jsem vás zavola!" řekl živě starý muž. "Přijel jsem to ráno s loďkou a tak jsem ji uviděl v té vodě. Běžel jsem do hospody a zatelefonoval policajtům, že se tu někdo utopil."

"Slyšel vás někdo?"

"Aby ne! Hned tam letěli, aby o něco nepřišli. To víte, lidi."

"Vy jste tu utonulou znal?"

"Osobně ne. Jen jsem ji asi dvakrát zahlídnul s nějakým blondákem."

Nemělo smysl ověřovat alibi toho drobného staříka.. Místo toho se Viktor Gall zeptal na místního pytláka.

"To bude Cahrouzek! Ten bydlí až v další vesnici. Hajnej po něm pase, ale chytit ho? To ne. Na to je ten chlap moc mazanej, i když teda moc rozumu nepobral. Ale jestli jste tady kvůli tý utopený chudince, tak vám poradím: v tom lese u silnice je seník. Na mýtině, kolem ní jsou vysoký smrky. Zkuste to. Ale nesmí vás zmerčit první, to by zmizel."

Lesní příšeří zvolna smývalo obrysy stromů. Poručík se krčil v houští, leč po pytlákovi ani slechu. Za ním něco tiše zapraskalo. Sáhl po pistoli, ale asi to byla jen zvěř.

"Hledáte mě?" ozval se vtom chraplavý, výsměšný hlas: "Jen klidně vylezte! Ale tu ženskou jsem já neutopil!"

Poručík se nadechl. "Tak nám pomozte najít pachatele!" Zvedl se z nedůstojné polohy a setřásl z bundy

smetí. "Viděl jste ji alespoň?"

"Párkrát jo - s takovým černovlasým hezounem," řekl ochotně zavalitý muž.

"Až odsud?"

"Dalekohled vám ledacos ukáže," zachrchlal; snad to bylo zasmání. "Přijeli párkrát na motorce, vlezli do lesa - Ne, já je nešmíroval! Chodím sem -však asi víte proč. Někdy zajeli k řece, taky se koupali, vyváděli v té vodě jak malý."

"Třeba se ještě uvidíme, pane Cahrouzku!" řekl poručík, ale pytlák mezitím zmizel jako duch.

Břeh řeky vyhlížel poeticky, proti zapadajícímu slunci se blýskala hladina řeky. Viktor Gall se ohlédl, zdálky se černal les. V náhlém popudu slezl o kus níž po strmém břehu, les zmizel. Když se opět vyškral nahoru, uklouzl a zapotácel se. V témž okamžiku třeskl výstřel. Střelhibitě sebou hodil na zem, popolezl po břiše, schoval se pod můstek, čekal.

Vzápětí se ozval tichý zvuk motoru, blížil se, zhasl. Od cesty se blížila zavalitá postava s puškou. "Kde jste?" řekl chraplavý hlas. "Nestřelil po vás někdo?"

Viktor Gall opatrně vystrčil hlavu nad můstek, pak se vyhoupl nahoru: "Ruce nad hlavu! Pusťte tu pušku!"

"Co blázníte?" zařval Cahrouzek; pušku neochotně skláněl k zemi...Za ním se neslyšně zjevil mohutný stín, máchnul prudce paží a vyrazil mu ji z ruky.

"Radši jsem zavolal hajnýho," řekl starý rybář za jeho zády.

"Jak jste -co vás to napadlo?" koktal pytlák. "Kdo vám co-"

"Prozradil jste se sám: mluvil jste o černovlasém hezounovi, abyste zmátl pátrání. Ale ona se tu scházela s blondákem. Viděli ji. A váš syn -"

"Byla by mu rozbila manželství!" zasípěl, snad ani nevěděl, že mluví nahlas. "Byl do ní blázen, nedal si říct! Tak jsem šel za ní, aby ho nechala být. Vysmála se mi. Chytil jsem ji za paži, ale ona se mi vyškubla a - ztratila rovnováhu - a sletěla dolů. Myslel jsem že zase vyleze, uměla přece plavat! Tak jsem kluka odtáhnul...Nevěděli jsme, že - to bych ji tam nenechal! Já přeci nejsem žádný vrah!"

"A mě jste chtěl jenom postrašit?" Muž se sesul, rozbředlý sněhulák na konci zimy. Snad mu teprve teď všecko došlo.

Viktor Gall pohlédl na hladinu - dlouhé vlasy, zavřené oči...

Ale vidina rusalky už nenávratně zmizela.